

Illusion of home

calli
rrhoë

Veikou 95
Athina 117 41

Thur & Fr

6 pm – 9 pm
callirrhoe.info

04 – 29 June 2024

Nicole Economides

Through the incorporation of semiotic elements and her body of work, “Illusion of home, as a memory,” Nicole Economides explores feelings of nostalgia, home, and the quest for one’s identity while traversing the Atlantic bidirectionally. Her artistic practice sheds light on the intersections of memory, migration, and identity, delving into both personal experiences and cultural signifiers. It presents a nuanced reflection on the impact of economic migration on individual and collective identities, exploring the intricate interplay of language and culture in shaping distinct experiences of belonging. Her paintings serve as a reminder to spectators of both longing and recollection. The presentation unveils Economides’ latest body of work, rooted in photographs her grandmother sent during the late 1960s and early 1970s, which serve as poignant mementos.

Three large-scale paintings dominate the space, each a hyper-realistic depiction of a handwritten note on the back of a faded photograph. The effect is uncanny, evoking the memory of an old, square-shaped photo leaning casually against a wall – a tangible relic whispering of times gone by. These paintings, part of a larger series, stand independently but are best viewed together. Each leans against a makeshift stand, revealing more than just a glimpse into the past. Two rest on a collection of weathered tin barrels, once used to store feta cheese and olive oil. This seemingly mundane object becomes a powerful symbol, a nod to the artist’s family business – the quintessential Greek restaurant in America. Another canvas leans against an uneven stack of roof tiles and bricks, remnants of a once familiar roof. Now, these fragments represent the upheaval of displacement. They hint at the family’s journey across cities, countries, continents. The weight of these tiles, once a symbol of security and shelter, now speaks to the challenges of navigating unfamiliar places – a metaphor for the cultural barriers faced by immigrants. This sense of dislocation is further emphasized by the handwritten notes on the photos themselves. Scrawled in Greek, the messages are indecipherable to those who don’t share the language. This mirrors the experience of the Economides family when they arrived in New York – their words, their stories, rendered foreign in a new land.

In addition to the paintings, the artist incorporates two drawings and a silkscreen into the exhibit. The drawings offer a more intimate look, perhaps a preliminary sketch or a more detailed exploration of a specific element from the photographs. The silkscreen, on the other hand, plays a more revelatory role. It directly reproduces the actual image captured on the faded photograph, the one obscured by the note on the back in the large-scale paintings. This juxtaposition invites viewers to contemplate the layers of history and memory embedded within each piece. These layered elements become the artist’s brushstrokes, painting a poignant portrait of family, heritage, and the bittersweet journey of immigration. It’s a story told in whispers – fragmented memories held within faded photographs, echoes of a distant language, and the silent testament of repurposed objects.

Capping off the exhibition is a two-hour video loop: the artist herself, Economides, meticulously preparing stuffed green peppers in her studio. This recipe, a Pontiac twist on her grandfather's family tradition, embodies a legacy passed down through generations of women. Traditionally, mastering this dish signified a bride's assimilation into her husband's family, a surrender of her own heritage. Here, however, Economides reclaims the act. As her hands work with practiced ease, the viewer's gaze might linger on the traditional associations – motherhood, domesticity, care. Yet, within the starkness of the studio, the act transforms. It becomes a powerful statement of identity. Economides simply cooks, not as a wife or symbol, but as an artist, a woman, a Greek-American, defying expectations and rewriting the narrative through this act of culinary heritage.

/

Μέσω της χρήσης σημειωτικών στοιχείων στην ενότητα έργων της με τίτλο «Illusion of home, as a memory», η Νικόλ Οικονομίδου εξερευνά το συναίσθημα της νοσταλγίας, την έννοια του σπιτιού και την ανάγκη της εύρεσης ταυτότητας, καθώς η ίδια και η οικογένειά της διασχίζουν τον Ατλαντικό. Η καλλιτεχνική της πρακτική πραγματεύεται τις διαστάσεις της μνήμης, της μετανάστευσης και της ταυτότητας, εξερευνώντας προσωπικές εμπειρίες και πολιτισμικά σύμβολα. Παρουσιάζει μια εκλεπτυσμένη αναφορά στην επίδραση της οικονομικής μετανάστευσης στις ατομικές και συλλογικές ταυτότητες, εξερευνώντας την περίπλοκη αλληλεπίδραση της γλώσσας και του πολιτισμού. Τα έργα της λειτουργούν ως υπενθύμιση για τους θεατές τόσο της επιθυμίας όσο και της ανάμνησης. Η παρουσίαση αποκαλύπτει το τελευταίο έργο της Οικονομίδου, βασισμένο σε φωτογραφίες που έστειλε η γιαγιά της κατά τα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές της δεκαετίας του 1970, οι οποίες λειτουργούν ως αντικείμενα μνήμης.

Τρεις πίνακες μεγάλων διαστάσεων κυριαρχούν στον χώρο, καθένας σαν μια υπερρεαλιστική απεικόνιση μιας χειρόγραφης σημείωσης στην πίσω όψη μιας ξεθωριασμένης φωτογραφίας. Το αποτέλεσμα είναι παράξενο και φέρνει στη μνήμη την εικόνα μιας παλιάς, τετράγωνης φωτογραφίας που ακουμπάει αδιάφορα σε έναν τοίχο – σαν κειμήλιο που καθρεφτίζει κάτι από περασμένες εποχές. Οι πίνακες, που αποτελούν μέρος μιας μεγαλύτερης σειράς, μπορούν να θεαθούν αυτόνομα, αλλά και ως σύνολο. Κάθε έργο ακουμπάει σε μια αυτοσχέδια βάση, αποκαλύπτοντας περισσότερα από μια απλή ματιά στο παρελθόν. Δύο πίνακες στηρίζονται σε μια συλλογή από μεταλλικά βαρέλια, που κάποτε χρησιμοποιούνταν για την αποθήκευση φέτας και ελαιολάδου. Αυτό το φαινομενικά καθημερινό αντικείμενο γίνεται ένα ισχυρό σύμβολο, μια αναφορά στην οικογενειακή επιχείρηση της καλλιτέχνη – το κατεξοχήν ελληνικό εστιατόριο στην Αμερική. Ένας άλλος καμβάς ακουμπάει σε ένα ανομοιόμορφο σωρό από κεραμίδια και τούβλα, απομεινάρια μιας κάποτε οικείας στέγης. Είναι σαν τα αντικείμενα αυτά να λειτουργούν σαν θραύσματα αντικατροπτίζοντας την αναταραχή του ξεριζώματος. Υπονοούν το ταξίδι της οικογένειας μέσα από πόλεις, χώρες, ηπείρους. Το βάρος αυτών των κεραμιδιών, που κάποτε ήταν σύμβολο ασφάλειας και καταφυγίου, τώρα μιλάει για τις προκλήσεις της πλοήγησης σε άγνωστα μέρη – μια μεταφορά για τα πολιτιστικά εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες. Αυτό το αίσθημα αποξένωσης τονίζεται περαιτέρω από τις χειρόγραφες σημειώσεις στις ίδιες τις φωτογραφίες. Γραμμένα με σχεδόν δυσνόητα γράμματα στα ελληνικά, τα μηνύματα είναι ακατανόητα για όσους δεν γνωρίζουν τη γλώσσα. Αυτό αντικατοπτρίζει την εμπειρία της οικογένειας όταν έφτασε στη Νέα Υόρκη – τα λόγια τους, οι ιστορίες τους, έγιναν ξένες σε μια νέα χώρα.

Πέρα από τους πίνακες, η καλλιτέχνης ενσωματώνει στην έκθεση επιπρόσθετα δύο σχέδια και μια μεταξοτυπία. Το σχέδιο προσφέρει μια πιο προσωπική ματιά, ίσως σαν ένα προκαταρκτικό σκίτσο ή μια πιο λεπτομερή εξερεύνηση ενός συγκεκριμένου στοιχείου από τις φωτογραφίες. Η μεταξοτυπία, από την άλλη πλευρά, παίζει ένα πιο αποκαλυπτικό ρόλο. Αναπαράγει απευθείας την πραγματική εικόνα που αποτυπώθηκε στη ξεθωριασμένη φωτογραφία, αυτή που κρύβεται από τη σημείωση στο πίσω μέρος από τους πίνακες. Αυτή η παράθεση προσκαλεί τους θεατές να σκεφτούν τις διαφορετικές πτυχές της ιστορίας και της μνήμης που είναι ενσωματωμένες σε κάθε έργο. Αυτά τα στοιχεία γίνονται οι πινελιές της καλλιτέχνη, ζωγραφίζοντας ένα συγκινητικό πορτρέτο οικογένειας, παράδοσης και του γλυκόπικρου ταξιδιού της μετανάστευσης. Είναι μια ιστορία που αφηγείται ψιθυριστά – αποσπασματικές μνήμες φυλακισμένες σε ξεθωριασμένες φωτογραφίες, ένας απόηχος μιας μακρινής γλώσσας και η σιωπηρή μαρτυρία των αναδιαμορφωμένων αντικειμένων.

Ολοκληρώνοντας την έκθεση, βρίσκεται ένα βίντεο σε loop διάρκειας δύο ωρών: η ίδια η καλλιτέχνης ετοιμάζει με σχολαστικότητα γεμιστές πιπεριές Φλωρίνης στο στούντιό της. Αυτή η συνταγή, μια ποντιακή παραλλαγή της οικογενειακής παράδοσης του παππού της, ενσαρκώνει μια κληρονομιά που μεταλαμπαδεύτηκε μέσα από γενιές γυναικών. Παραδοσιακά, η άριστη παρασκευή αυτού του πιάτου σήμαινε την αφομοίωση της νύφης στην οικογένεια του συζύγου, μια παραχώρηση της δικής της κληρονομιάς. Εδώ, ωστόσο, η Οικονομίδου ανακαταλαμβάνει τη δράση. Καθώς τα χέρια της κινούνται με εξασκημένη άνεση, το βλέμμα του θεατή μπορεί να καταφύγει σε παραδοσιακούς συνειρμούς – η μητρότητα, ο οίκος, η φροντίδα. Ωστόσο, μέσα στη λιτότητα του στούντιο, η πράξη μεταμορφώνεται. Γίνεται μια ισχυρή δήλωση ταυτότητας. Η Οικονομίδου απλά μαγειρεύει, όχι ως σύζυγος ή ως σύμβολο, αλλά ως καλλιτέχνης, γυναίκα, Ελληνοαμερικανίδα, που αφηγά τις προσδοκίες και ξαναγράφει την αφήγηση μέσα από αυτή την πράξη της γαστρονομικής κληρονομιάς.

Illusion of home / Η ψευδαίσθηση του οικείου

Nicole Economides

Callirrhoë, Athens

04 – 29 June 2024

- ¹ *Πάσχα στο Μπρούκλιν (Easter in Brooklyn)*, 2021
Silkscreen on paper
50 x 35 cm
Unique
- ² *Illusion of home, as a memory (Η κουζίνα του μαγαζιού / The kitchen of the restaurant)*, 2022
Oil on canvas, tin feta barrels
170 x 220 x 13 cm
Unique
- ³ *Untitled*, 2024
Carbon drawing on paper
16 x 18 cm
Unique
- ⁴ *Untitled*, 2024
Carbon drawing on paper
16 x 18 cm
Unique
- ⁵ *Illusion of home, as a memory (Το ελληνικό σχολείο / The Greek school)*, 2022
Oil on canvas, tin oil barrels
170 x 220 x 13 cm
Unique
- ⁶ *Stuffed Green Peppers*, 2024
Video in loop
Duration 2hours
Edition of 3 + 1 AP
- ⁷ *Illusion of home, as a memory (Ενθύμιο / Keepsake)*, 2022
Oil on canvas, ceramic roof tiles, bricks
180 x 180 x 15 cm
Unique

